

Útjelzők

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 12:9-14; Márk 3:22-23;
János 2:1-11; 4:46-54; 5:1-47**

„Sok más jelt is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért íráttak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:30-31, ÚRK).

Miért írta János ezt az evangéliumot? Jézus csodáit szerette volna kiemelni? Vagy inkább bizonyos tanításait akarta kihangsúlyozni? Mi volt az evangélium megírásának az oka?

A Szentlélek hatalma és befolyása alatt János ezt el is mondja: ugyan még nagyon sok mindent lehetett volna írni Krisztus életéről (Jn 21:25), de az evangéliumban szereplő történeteket azért írta le, *„hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében”* (Jn 20:30-31, ÚRK).

Ezen a héten János beszámolója alapján Jézus néhány első csodáját fogjuk tanulmányozni – amikor egy menyegzőn a vizet borrrá változtatta, meggyógyította valakinek a halálos beteg fiát, valamint a Bethesda tavánál fekvő beteget.

János ezeket a csodákat „jeleknek” nevezi, amikor nem olyasmire gondol, mint az utcai jelzések. A valóság mélyebb szintjére mutató csodákról van itt szó, amelyek mutatják, hogy Jézus a Messiás. A beszámolókból emberek példáit látjuk, akik hittel válaszoltak Jézusnak, és ez arra biztat, hogy mi is ezt tegyük.

A KÁNAI MENYEGZŐ

Olvassuk el Jn 2:1-11 verseit! Milyen jelet tett Jézus Kánában? Hogyan segített ez a tanítványainak hitre jutni?

A tanítványok látták Jézus csodáját, amikor a vizet borrá változtatta. Ez bizonyosággal szolgált nekik, megerősítette a döntésüket, hogy Jézus követői lesznek. Ugyan miért ne tekintették volna ezt erős jelnek arra, hogy Ő valóban Istentől jött? (Ekkor valószínűleg még nem álltak készen arra, hogy Ő Isten.)

Mózes „jelekkel és csodákkal” (5Móz 26:8; lásd még 6:22) vezette ki Izraelt Egyiptomból. Isten általa szabadította meg a népét az egyiptomiaktól (bizonyos értelemben a „megmentőjük” volt).

Isten megígérendőlte Mózes által, hogy jön majd egy olyan próféta, mint Mózes. Kérte a népét, hogy hallgassanak rá (5Móz 18:15; Mt 17:5; ApCsel 7:37). Jézus volt az a „próféta”, és ennek első jelét *János evangéliuma* 2. fejezetében adta, visszamutatva Izrael népének Egyiptomból való szabadulására.

Az egyiptomiak számára a Nílus kulcsfontosságú erőforrás volt, istenként imádták. Az egyik csapás a folyót érte: a víz vérré vált. Kánában Jézus hasonló csodát tett, de a vizet nem vérré, hanem borrá változtatta.

A vizet hat, a zsidó tisztasági szertartás céljára használt vizes korsóban tartották, ami még jobban összekapcsolja a történetet a szabadítás bibliai témáival. Amikor János beszámol a víz borrá változtatásának történetéről, ezzel visszautal a kivonulásra, és rámutat, hogy Jézus a Szabadító.

Mit gondolt a násznagy az erjedetlen borról, amit Jézus csodája folytán megkóstolt? Nem tudta, hogy Jézus csodát tett, és nagyon meglepte az ital kiváló minősége. Furcsállta, hogy a végére tartogatták a legjobbat.

A görög *oinosz* szóval a mustra és a borra egyaránt utaltak (lásd *The Seventh-day Adventist Bible Dictionary*. 1117. o.). Ellen G. White arról ír, hogy a csoda módra kapott ital nem volt alkoholos (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 116-117. o.). Akik tudták, mi történt, minden bizonnyal ámuldoztak a csoda láttán.

Téged milyen okok készítenek Jézus követésére? (Sok okot mondhatunk, nem igaz?)

A MÁSODIK JEL GALILEÁBAN

Földi szolgálata során Jézus csodákat tett, amelyek segítettek az embereknek, hogy hinni tudjanak benne. János pedig feljegyezte ezeket, hogy mások is higgyenek.

Olvassuk el Jn 4:46-54 szakaszát! Miért utal vissza az evangélista a kánaai menyegzőn történt csodára?

Amikor János beszámolt Jézus második csodájáról, amit Galileában tett, említette az elsőt is, azt, ami a kánaai menyegzőn történt. Mintha ezt mondaná: *A Jézus által végbevitt jelek segítenek megérteni, hogy ki is Ő valójában.* Majd hozzáfűzi: *„Ez már a második jel volt, amelyet Jézus tett, amint Júdeából Galileába jött”* (Jn 4:54, ÚRK).

Elsőre keménynek tűnhet Jézus válasza, amit a királyi ember kérésére mondott, viszont a férfi a fia gyógyulásától tette függővé, hogy fog-e hinni Jézusban. Jézus olvasott a gondolataiban, ezért figyelmeztette az apát a lelki betegségére, ami a fia életveszélyes állapotánál súlyosabb volt. Az előkelő emberbe villámcsapásként hasított a hirtelen felismerés, hogy a fia életébe kerülhet az ő lelki szegénysége.

Fontos megjegyezni: a csodák önmagukban nem bizonyították, hogy Jézus a Messiás. Mások is tettek csodákat: igaz proféták, de hamisak is. A csodák csupán a természetfeletti létezését mutatják, pusztán egy csoda nem feltétlenül jelenti azt, hogy Istentől van. (Sátán képes „csodákat” tenni, ha a „csoda” alatt természetfeletti tetteket értünk.)

Fájdalmában a királyi ember Jézus irgalmaért esedezett, kérte, hogy gyógyítsa meg a fiát. Jézus válasza ekkor megerősítette: *„Menj el, a te fiad él”* (Jn 4:50). Az „él” szó görög megfelelője is jelen időben van. Ez a nyelvtani forma olyan bizonyossággal fejezi ki a jövő idejű eseményt, mint ami már meg is történt. A férfi ezek után nem sietett haza, hanem mivel hitt Jézusnak, másnap ért haza. Majd megtudta, hogy a fiának pontosan akkor ment le a láza, amikor Jézus biztatón szólott hozzá.

Komoly ok ez arra, hogy az ember higgyen Jézusban!

Milyen ismertető jeget keressünk még, mielőtt egy csodáról automatikusan azt gondolnánk, hogy Istentől van?

CSODA BETHESDA TAVÁNÁL

János beszámolója szerint a következő jel Bethesda tavánál történt (Jn 5:1-9). Az emberek azt hitték, hogy egy angyal felkavarja a vizet, és ekkor az először vízbe lépő beteg meggyógyul. Emiatt a tó tornácai zsúfolásig megteltek gyógyulni vágyókkal, akik a következő alkalmat lesték. Jézus Jeruzsálemben járt, és a tó mellett elhaladva felfigyelt a várakozók sokaságára.

Különleges látvány lehetett! A sok ember bizonyára mind beteg volt, várták és várták a víz általi gyógyulást, ami biztosan nem történik meg. Igazi alkalom volt ez Jézus számára.

Olvassuk el Jn 5:1-9 verseit! A tó körül nyilván mindenki szeretett volna jobban lenni, akkor vajon miért kérdezte Jézus azt a bénán fekvő férfitől, hogy meg akar-e gyógyulni (Jn 5:6)?

Amikor az ember már hosszú ideje beteg, számára az válik normális állapottá, és bármilyen furcsa, kissé nyugtalanító lehet kikerülni a tehetetlenségből. Válaszával a férfi azt fejezte ki, hogy meg akar gyógyulni. Ott volt a gond, hogy nem a megfelelő helyen kereste a gyógyulást – miközben éppen előtte állt Jézus, aki lábat adott az embernek. Aligha tudta, ki szólította meg, bár a gyógyulás után kezdetben ráeszmélni, hogy Jézus valóban egészen különleges.

„Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen benne. Egyszerűen így szólt: *»Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj«* (Jn 5:8)! Am a férfi hite belekapaszkodik ebbe a mondatba. Minden idegét és izmát átjárja az új élet, bénult tagjai egészségesen kezdenek működni. Kérdés nélkül aláveti akarátát Krisztus parancsának, és minden izma engedelmessé válik akarátának. Felzökken, és újra tud mozogni.

Jézus nem biztosította isteni segítségről. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 160. o.).

Jézus később találkozott a férfivel a templomban. „Látod, meggyógyultál, többet azért ne vétezz, hogy rosszabbul ne legyen dolgod” (Jn 5:14, ÚRK) – mondta. Mi a kapcsolat a betegség és a bűn között? Miért kell viszont tisztában lennünk azzal is, hogy nem minden betegség valamilyen konkrét bűn következménye az életünkben?

KEMÉNY SZÍV

Maguk a jelek, csodák még nem bizonyítják, hogy Istentől volnának, amikor azonban valóban tőle származnak, veszélyes elvetni azokat.

Olvassuk el Jn 5:10-16 szakaszát! Milyen tanulságot vonhatunk le a vallási vezetők elképesztő szívbeli keménységéből Jézussal és az általa végbevitt csodával szemben?

Amikor a férfi újból találkozott Jézussal, azonnal elmondta a vallási vezetőknél, hogy Ő gyógyította meg. Azt gondolná az ember, hogy az eset alkalmas ad Isten dicsőítésére, a vezetők azonban „*üldözőbe vevék... Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton*” (Jn 5:16).

A szombati gyógyítást csak vész helyzetben engedélyezték. Ez az ember már harmincnyolc éve feküdt bénán, tehát a meggyógyítását nem tartották sürgős dolognak. Ráadásul ugyan miért volt szükség arra, hogy még az ágyát is felvegye? Az ember azt gondolná, aki erőt kap Istentől ilyen csoda végbevételére, az azt is tudja, hogy szombaton haza lehet-e vinni egy fekhelyet. Jézus nyilván mélyebb bibliai igazságokra akarta elvezetni őket, túl az emberalkotta, az igaz hitet bizonyos esetekben elfojtó szabályokon és rendelkezésen.

Mennyire képes megkeményedni az ember szíve, még akkor is, ha szembesül a bizonyítékokkal? Mit tanítanak erről a következő beszámolók? Mt 12:9-14; Mk 3:22-23; Jn 9:1-16

Hogyan lehettek ennyire elvakultak a vallási vezetők? A válasz valószínűleg az, hogy a saját romlott szívük miatt; a tévhitük miatt, hogy a Messiás azonnal megszabadítja őket Rómától; mert annyira szerették a hatalmat; mert nem akartak meghajolni Isten előtt. Mindez közrejátszott abban, hogy elutasítsák éppen a szemük előtt lévő igazságot.

Mire figyelmeztetett Jézus Jn 5:38-42 verseiben? Mit tanulhatunk a szavaiból? Vagyis mi lehet bennünk, ami vakká tesz bennünket azokra az igazságokra, amelyeket ismernünk és alkalmaznunk kell az életünkben?

JÉZUS ÁLLÍTÁSAI

A Bethesda tavánál történt csoda kiváló alkalmat biztosított Jánosnak arra, hogy kiemelje, kicsoda Jézus valójában. Kilenc versben írja le a csodát, és mintegy negyven versen át mutatja be a csodát végbevívő Jézust.

Olvassuk el Jn 5:16-18 verseit! Miért üldözték Jézust a szombati jótette után?

Zavaró lehet Jn 5:18, mert mintha azt mondaná, hogy Jézus megtörte a szombatot. Azonban alaposabban szemügyre véve Jn 5:16-18 szakaszát, kitűnik, hogy szombati „munkája” párhuzamban áll az Atyával való kapcsolattal. Isten szünet nélkül, szombaton is fenntartja az univerzumot, következésképpen Jézus szombati tette részét képezi annak az állításának, hogy Ő Isten. A vallási vezetők az állítólagos szombatrontása és az Istennel való egyenlőségének kijelentése miatt üldözték.

Olvassuk el Jn 5:19-47 szakaszát! Mivel akarta Jézus rávezetni a valósi vezetőket, hogy megértsék, ki is Ő valójában? Állításának szilárd bizonyítékát adta az éppen akkor bemutatott csoda.

Jézus három lépében igazolja a tetteit. Először beszél az Atyával való bensőséges kapcsolatáról (Jn 5:19-30). Jelzi: Ő és az Atya egymással összhangban cselekszenek, egészen addig a pontig, hogy Jézusnak hatalmában áll ítélni és halottakat feltámasztani (Jn 5:25-30).

Másodszor, Önmagát igazolva gyors egymásutánban négy „bizonyágot” említ: Keresztelő Jánost (Jn 5:31-35), a csodáit (Jn 5:36), az Atyát (Jn 5:37-38) és a Szentírást (Jn 5:39). Ezek mind jó bizonyágot tesznek Jézusról.

Jn 5:40-47 szakaszában végül Jézus feltárja a vádolói előtt a *rájuk vonatkozó ítéletet*, rámutatva az ellentétre a saját szolgálata és az ő énközpontúságuk, önzésük között. Nem is Ő, hanem éppen Mózes vádolja őket (Jn 5:45-47), pedig benne reménykedtek.

Hogyan tarthatjuk magunkat távol attól a csapdától, hogy hihet az ember Istenben, sőt követhet helyes tantételeket, mégsem adja át magát teljesen Krisztusnak? Beszéljessünk erről szombaton a csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Jézus nem biztosította isteni segítségéről [a bénán fekvő embert]. A férfi egy percére kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét. Ugyanilyen hittel nyerhetünk lelki gyógyulást. A bűn elválasztott az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, mint a magatehetetlen férfi sem tudott járni... Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelídséggel, szájalommal így szól: »Akarsz-e meggyógyulni« (Jn 5:6)? Megparancsolja, hogy kelj fel egészségesen, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgáld neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol a testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad lelketeknek, melyek »holtak a ti vétkeitek miatt« (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 160-161. o.).

„Jézus visszaautasította az istenkáromlás vádját. Az én hatalmam – mondta – a munkavégzés, amivel vádoltok engem az, hogy Isten Fia vagyok, egy vagyok vele természetemben, akaratomban, célomban” (i. m. 166. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A heti tanulmányban a hit volt a lényeg, ezért történhetett meg a gyógyulás. A vallási vezetőkben azonban a kétely és a hitetlenség veszélyei mutatkoztak meg. Miért nem szabad összetéveszteni a kételkedéssel azt, ha kérdéseink vannak (mindenkinek vannak)? Miért nem ugyanaz a kettő? Miért fontos tudni, hogy mi a különbség közöttük?
- 2) Térjünk vissza a csütörtöki rész utolsó kérdéséhez! Hetednap adventistaként miért kell különösen óvakodnunk ettől a veszélytől? Fontos például tudni, hogy melyik az igaz szombat, sőt meg is ünnepelni azt, vagy ismerni a holtak állapotának tantételét, de még ezek az igazságok sem üdvözítenek! Miért nem? Ki által nyerünk üdvösséget? Hogyan?
- 3) Térjünk vissza ahhoz, amire Jézus figyelmeztetett Jn 5:47 versében! Hogyan esnek ebbe a hibába például azok, akik nem fogadják el az egész világra kiterjedő özönvízről és a hatnapos teremtésről szóló bibliai beszámolót?

GYENGÉDSÉG, SZERETET, EGYÜTTÉRZÉS

„De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú” (Zsolt 86:15)!

„Isten elrendelte... hogy a nagy szomorúságban gyengéden és szeretettel vigasztaljuk egymást. Senki nem élhet-halhat önmagának. Az élet és a halál minden embert érinti... Isten annak kötelességét bízta eszközeire, az emberekre, hogy finom, gyengéd, könyörületes szeretetükkel bemutassák jellemét, tanúsítsák kegyelmét, bölcsességét és jóindulatát...

Jézust... mindig megindította az emberi szenvedés. A mi szívünket Szentlelkének kell meglágyítania és elfoglalnia ahhoz, hogy mi is hozzá hasonlóvá váljunk... Mindenütt vannak a halál szélére került emberek, éppen ezért igen fontos, hogy krisztusi könyörületességre tegyünk szert, nehogy türelmetlenségünkkel és az együttérzésre való hajlam hiányával bárkiben is erősítsük az ellenszegülést... Azt kérdezem: Vajon megtanulom valaha a krisztusi kedveséget? Mennyire kell ismernünk Jézust és mennyei Atyánkat ahhoz, hogy jellemünkben Őt tudjuk bemutatni!...

Jézus nem csak azért hív, hogy kegyelmével és társaságával néhány órára felfrissítsen, és utána világosságából eltávozva, szomorúságban és bajok között járjunk. Nem! Azt mondja, hogy maradjunk benne, Ő pedig mibennünk. Ő mindenütt ott van, ahol munkáját végezni kell, kedvesen, szeretettel és együttérzéssel... Ő a menedékünk. Tapasztalatunknak egyre szélesednie és mélyülnie kell. Jézus kitarta előttünk kimondhatatlan szeretetének isteni teljességét, és azt mondja, hogy »Isten munkatársai« (1Kor 3:9) vagytok. Milyen nagy e szavak jelentősége: »Maradjatok énbennem« (Jn 15:4), »Vegyétek föl magatokra az én igámat«! Megtesszük? Megígérte, hogy akkor »nyugalom találtok a ti lelkeiteknek« (Mt 11:29). Nyugalom, teljes nyugalom van abban, ha Krisztusban maradunk” (Elen G. White: *Our Father Cares*. 117-118. o.).